

ת"פ 204/04/16 - מדינת ישראל נגד שליו מרציאנו, אוריאל דוד כהן

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 204-04-16 מדינת ישראל נ' מרציאנו(עציר)

ואח'

לפני כבוד השופט אמיר טובי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשמים

1. שליו מרציאנו
2. אוריאל דוד כהן

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד טל עופר

ב"כ הנאשמים: עו"ד אנאס דיראוי בהעברה מעו"ד דורון נוי

הנאשמים באמצעות הליווי

גזר דין

הנאשמים הורשעו על סמך הודייתם, בעבירות שיוחסו להם בכתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירות בנשק - לפי סעיף 144(א) רישא + סיפא + סעיף 144(ב) רישא + סיפא + סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וכן בקבלת נכסים שהושגו בעוון - עבירה לפי סעיף 412 + 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

הסדר הטיעון כלל הסכמה לגבי העונש ולפיה יושת על הנאשמים מאסר בפועל בן 34 חודשים בניכוי ימי מעצרם, והצדדים יטענו באופן חופשי לרכיבי הענישה האחרים.

בעובדות כתב האישום נאמר כי עמרי אזמנוב הינו הבעלים של קטנוע שנגנב ממנו בתל אביב ביום 12.3.16 (להלן: "הקטנוע"). ביום 17.3.16 או בסמוך לכך, הצטיידו הנאשמים בתת מקלע מאולתר שסוגל לירות כדור שבכוחו להמית אדם (להלן: "הנשק"), במחסנית תואמת לנשק, ב-68 כדורים בקליבר 9 מ"מ, במספר זוגות של כפפות, שני "חם צוואר" ובשתי מסכות סקי. באותו תאריך, בשעה שאינה ידועה במדוייק למאשימה, הגיעו הנאשמים לרחוב שביל התפוז בעכו באמצעות רכב מסחרי בעל ארגז סגור ובאמצעות הקטנוע אותו קיבלו ביודעם כי הוא נגנב וללא רשות הבעלים. הנאשמים הגיעו לרחוב כשהם מחזיקים, נושאים ומובילים בארגז הרכב את הנשק, המחסנית והתחמושת ללא רשות על פי דין וכן את פרטי הלבוש, והמתינו בארגז הרכב פרק זמן של מספר שעות. סמוך לשעה 22:00, עקב חשד שהתעורר אצל אישה המתגוררת ברחוב, הוזעקה המשטרה ולאחר שאנשי המשטרה הגיעו ועמדו בקרבת הרכב, יצאו הנאשמים מהרכב ונעצרו.

לאחר שהנאשמים הורשעו ובטרם נשמעו הטיעונים לעונש, הוריתי לשירות המבחן לערוך תסקיר בעניינו של הנאשם 2, בשם לב לקיומה של חובת תסקיר נוכח גילו של נאשם זה.

בתסקיר מיום 17.1.17 נאמר כי הנאשם 2 הינו רווק בן 20, יליד הארץ, שטרם מעצרו התגורר בבית הוריו בנהריה ושהה ללא מסגרת תעסוקתית כלשהי. בתסקיר נסקרו נסיבותיו המשפחתיות והאישיות של הנאשם 2, תוך שצויין כי מדובר במי שלחובתו הרשעה אחת בעבירות תקיפה וחבלה כשהינו מזויין משנת 2015. בגין הרשעה זו נדון הנאשם 2 תחילה למאסר מותנה, צו מבחן ושל"צ אך בהמשך, משלא שיתף פעולה והסתיר מידע, הופקעו הצווים והוא נדון מחדש ל-6 חודשי מאסר. שירות המבחן התרשם מצעיר בעל יכולות וורבליות וקוגניטיביות תקינות אם כי לאורך השנים גילה קשיים הסתגלותיים שבאים לידי ביטוי בקושי לתפקד במסגרות של לימודים ועבודה. עוד נקבע בתסקיר כי מהתבוננות בעברו ובהתנהלותו הפלילית הנוכחית, לרבות העובדה כי בשנים האחרונות חבר לגורמים שוליים בסביבתו, הפנים דפוסי התנהגות עבריינים ומנהל אורח חיים פורע חוק, עולה ההערכה כי קיים סיכון גבוה להתנהגות פורצת גבול בעתיד. לפיכך, המליץ שירות המבחן לאמץ את הסדר הטיעון כפי שהוצג ולהטיל על הנאשם 2 מאסר מוחשי שיחדד עבורו גבולות אסור ומותר.

בפתח הטיעונים לעונש הציגה המאשימה את גיליון הרשעותיהם של הנאשמים. מהמרשם המתייחס לנאשם 1 (מע/1) עולה כי לחובתו 5 הרשעות קודמות בשלל עבירות רכוש ותקיפה בגינם ריצה בעבר מאסרים בפועל. מגיליון ההרשעות המתייחס לנאשם 2 (מע/2) עולה כי לחובתו של נאשם זה הרשעה אחת בעבירת תקיפה סתם וחבלה כשהעבריון מזויין.

ב"כ המאשימה ביקש לאמץ את ההסדר תוך שצייין כי כתב האישום תוקן בצורה משמעותית. נאמר כי לו כתב האישום היה עומד על כנו, היה העונש המושת על הנאשמים חמור בהרבה. בנסיבות, העונש שהוסכם העומד על 34 חודשי מאסר בפועל מצוי במסגרת הענישה הנוהגת. נוסף למאסר עתרה המאשימה להשית על הנאשמים קנס כספי וכן מאסר מותנה צופה פני עתיד.

ב"כ הנאשמים ביקש אף הוא לאשר את ההסדר. נאמר כי ההסדר הוא פרי משא ומתן ארוך ומורכב שנמשך זמן רב וחזקה על התביעה ששקלה את כלל השיקולים בטרם נתנה הסכמתה לעונש המוסכם. עוד הוסיף הסנגור כי המאסר בפועל עומד בתוך מתחם הענישה ההולם והפסיקה הנוהגת. נוכח החיסכון בזמן שיפוטי ובמשאבי המדינה ולאור העובדה שהנאשמים מרצים וירצו מאסר לא קצר, ביקש הסנגור להימנע מהטלת קנס כספי.

בדברם האחרון, הביעו הנאשמים צער על מעשיהם.

הלכה היא כי קיומו של הסדר טיעון אינו מבטל את תחולתו של תיקון 113 לחוק העונשין, ועל בית המשפט לבחון את הסדר הטיעון, על פי אמות המידה המקובלות ובהתאם לנסיבות המקרה ונסיבותיו האישיות של הנאשם (ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (4.12.2013)).

אין חולק לגבי חומרן של העבירות בהן הורשעו הנאשמים, חומרה המחייבת הטלת עונשים הולמים. בחינת הענישה הנוהגת מלמדת כי במקרים דומים, הושתו על נאשמים עונשים המצויים במתחם העונש המוצע על פי ההסדר שבפניי

(ראו לדוגמא: ע"פ 9373/10 ותד נ' **מדינת ישראל** (14.9.2011); ע"פ 1768/14 גנאים נ' **מדינת ישראל** (22.7.2014) וע"פ 5900/15 **מעוז נ' מדינת ישראל** (10.5.2016)).

בשים לב לערכים המוגנים ולעוצמת הפגיעה בהם ובהתחשב במכלול הנסיבות וכן נוכח מדיניות הענישה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש בענייננו נע בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל.

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים ונתתי דעתי למכלול הנסיבות, לרבות גילם של הנאשמים, עברם הפלילי והודייתם בשלב מוקדם של הדיון, החלטתי שלא לסטות מהסדר הטיעון בדבר הטלת 34 חודשי מאסר בפועל על הנאשמים. בהקשר זה נתתי דעתי גם להלכה הפסוקה לפיה ככלל, על בית המשפט לאשר ולכבד הסדרי טיעון בשל טעמים הקשורים בחשיבותם ובמעמדם של הסדרים אלו. ראו: ע"פ 1958/98 **פלוני נ' מדינת ישראל** פ"ד נז(1), 577; ע"פ 8820/14 **זוהר שחר נ' מדינת ישראל** (17.5.2015).

סיכומו של דבר, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

1. 34 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרם מיום 17.3.16, למעט תקופת מאסרו של נאשם 2 בת 6 חודשי מאסר שנגזרו עליו ביום 31.5.2016 במסגרת ת"פ 38124-10-14 (התקופה שבין 31.5.16 ועד 30.11.16), אשר לא תנוכה מתקופת מאסרו.
2. 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעברו הנאשמים משך 3 שנים עבירת נשק מסוג פשע ויורשעו בגינה.
3. בנסיבות ובשים לב לעונש המאסר שנגזר, לא מצאתי לגזור על הנאשמים קנס כספי שיפול לנטל על משפחותיהם.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ו טבת תשע"ז, 24 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.